

Sygn. akt V CSK 164/13

POSTANOWIENIE

Dnia 19 grudnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska

w sprawie z powództwa M. K.

przeciwko J. C. i A. C.

o ochronę dóbr osobistych,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 19 grudnia 2013 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powódki

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 20 września 2012 r., sygn. akt V ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek, gdyż tylko wówczas może być osiągnięty cel wymagań przewidzianych w art. 398⁴ § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o jakich jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Powódka wniosła o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na jej oczywistą zasadność (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), która miała wynikać - jak twierdziła powódka - z zarzutów stanowiących podstawy skargi kasacyjnej oraz z ich uzasadnienia.

Sposób sformułowania i uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozawala stwierdzić, by była ona uzasadniona w sposób oczywisty, a więc już na pierwszy rzut oka i bez potrzeby przeprowadzania bardziej złożonych rozumowań (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z 24 stycznia 2011 r., IV CSK 485/10, niepubl. oraz z 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49).

W orzecznictwie i piśmiennictwie nie budzi wątpliwości okoliczność, że z art. 5 k.c. wynika norma materialnoprawna, a sąd, w tym także sąd drugiej instancji, ma obowiązek uwzględniania z urzędu mających zastosowanie w sprawie przepisów prawa materialnego. Kwestię tę wyjaśnił Sąd Najwyższy w uchwale siedmiu sędziów z 31 stycznia 2008 r., III CZP 49/07 (OSNC 2008, nr 6, poz. 55). Decydując o zakwalifikowaniu działań powódki polegających na dochodzeniu roszczenia o udzielenie ochrony jej dobrom osobistym, na podstawie art. 5 k.c. jako stanowiących nadużycie prawa podmiotowego, Sąd Apelacyjny odwołał się

do ustalonych w sprawie faktów. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powódka sformułowała wprawdzie tezę, że przypisanie powódce działań naruszających dobra osobiste pozwanych, zasługujących na taką samą ocenę, jak działania pozwanych, w związku z którymi ubiegała się o udzielenie jej ochrony prawnej, mógłby usprawiedliwiać odmówienie jej ochrony przy wykorzystaniu środków roszczenia o zadośćuczynienie, ale nie w odniesieniu także do roszczenia o zaniechanie naruszeń. Stanowiska tego w ramach wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powódka szerzej nie uzasadniła, odsyłając w tym zakresie do uzasadnienia podstaw i zarzutów skargi kasacyjnej, choć nie mogą być one przedmiotem badania Sądu Najwyższego w ramach przedsądu.

Skonfrontowanie ustaleń faktycznych dokonanych w sprawie oraz wyводу uzasadnienia zaskarżonego wyroku z uzasadnieniem wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wyklucza możliwość uznania skargi kasacyjnej powódki za oczywiście uzasadnioną.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398⁹ k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

Dla pozwanych ustanowiony został pełnomocnik z urzędu do ich reprezentowania w postępowaniu kasacyjnym. Odpis skargi kasacyjnej powódki został mu doręczony 18 marca 2013 r. (k. 274), a 17 lipca 2013 r. złożył on - bez uzyskania zezwolenia wymaganego przez art. 207 § 3 w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c. - pismo procesowe, w którym sformułował wnioski co do oczekiwanego rozstrzygnięcia sprawy w postępowaniu kasacyjnym oraz o zasądzenie na rzecz pozwanych kosztów tego postępowania. Wnioski te w żaden sposób nie nawiązują jednak do przesłanek doniosłych dla wydawania rozstrzygnięcia w ramach przedsądu, a zatem nie mogą odnieść skutku na tym etapie postępowania.